

лили въ Акчаръ). Тѣ сж дошли отъ Чипровското село Виноше (по горното течение на Огоста). Откупили хората ниви и ливади отъ бега, нанесли се на своя земя, а скоро следъ това се видѣли закрепостени чифлигари. Робията е била страшна. Живъ е и до сега въ селото споменъ за една сцена. Дигналъ бегътъ селото за своя жътва, а единъ отъ сердаритѣ му се загледалъ въ българска девойка. Но тая се задърлила и го нарекла „хайдукъ“. Тази дързостъ на българката е дошла веднага до ушитѣ на бега. И е последвало страшно наказание: девойката е била съблечена, както я майка родила, и е била налагана съ тънки дрѣновици до кръвъ. А презъ това време народътъ — жътвари и жътварки — е билъ заставенъ да налѣга „на очи“ въ знакъ на покорность . . .

— Петре, защо южниятъ долъ се нарича „Йонкина бара“?

Младиятъ човѣкъ свива рамене. Това название не било въ свръзка съ горната робска трагедия. А не се знаело и нищо за произхода му. Така било и съ повечето названия на мѣстности тукъ. Очевидно, селото ще да е възстановявано винаги отъ останки изъ предишнитѣ си жители. Най-старитѣ гробища въ Върбовчець сж въ горния северозападенъ край на селото, при старинно оброчище, подъ два многовѣковни джбове. Надъ всѣки гробъ стърчи голѣмъ и гжбясьлъ камененъ кръсть съ черковно славянски надписъ. Най-стариятъ отъ надписитѣ бележи 1838 г. — значи, вед-